

Program wychowawczy > Klasa VII > Wartość XXIII > Wartość moich zdolności, talentów, sprawności

III. PEDAGOG

3.1. TREŚĆ MATERIAŁU

Talent to predyspozycja, którą należy rozwijać. Samo posiadanie tej zdolności nie stanowi o sukcesie, a dopiero właściwe jej stosowanie i realizowanie. W każdym z nas jest pragnienie bycia w czymś dobrym, posiadania poczucia spełnienia. Ważne jest uświadomienie sobie, że każdy ma talenty. Nawet uczeń, który bardzo słabo się uczy i ciągle się rozprasza.

Młodzież powinna ocenić siebie, by znaleźć mocne strony i uzdolnienia, odkryć talenty, by doskonalić własne sprawności, które służą rozwojowi osoby i jego otoczenia. Grupa o podobnych zainteresowaniach i talentach może zapewnić osobom młodym pragnienie podtrzymywania pozytywnych więzi oraz poczucia przynależności do jakiejś grupy.

3.2. LITERATURA WYBRANA Z KOMENTARZEM

3.2.1. N. H. Kleinbaum, *Stowarzyszenie Umarłych Poetów*, wyd. Rebis, Poznań 2018, s. 118.

Wstęp

Jeden z bohaterów książki – Neill bardzo się boi swojego ojca, dlatego zawsze jest mu posłuszny. Nie potrafi z nim rozmawiać, jest przestraszony i dlatego jest wobec niego posłuszny. Wie, że ojciec jest władczy, wydaje jedynie polecenia i oczekuje ich realizacji. Zataja przed nim udział w przedstawieniu. Z jednej strony bardzo boi się reakcji ojca, ale z drugiej jest w nim ogromna pasja i pragnienie jej realizacji. Pan Perry dowiaduje się jednak o kłamstwie syna i chce go przenieść do innej szkoły. Zrozpaczony i pozbawiony nadziei Neil odbiera sobie życie.

Cytat

– „Mój ojciec każe mi zrezygnować z udziału w sztuce, którą wystawiamy jutro w Henley Hall. Teraz, kiedy myślę o *carpe diem* i wszystkich tych naszych pomysłach, to... czuję się, jakby ktoś przykuł mnie do zimnej ściany w lochach. Gra w teatrze jest dla mnie wszystkim, panie Keating. To właśnie chciałbym w życiu robić! Wiem o tym na pewno. Rozumiem także ojca. Moi rodzice nie są tak bogaci jak na przykład rodzice Charliego. Ojciec do wszystkiego doszedł ciężką pracą. Ale... – Neil szukał słów – on zaplanował całą resztę mojego życia, każdy miesiąc, każdy dzień... i nigdy nie zapytał mnie o zdanie.

– Czy powiedziałeś to wszystko swojemu ojcu? Tak, jak powiedziałeś to mnie? O teatrze, o

Program wychowawczy > Klasa VII > Wartość XXIII > Wartość moich zdolności, talentów, sprawności

sztuce, o swojej nowej pasji?

- Pan żartuje? On by mnie zabił!
- Wynika z tego, że przed ojcem grasz swoją drugą rolę, prawda?
- Powiedział łagodnie Keating. – Neil – nauczyciel spojrzał spokojnym wzrokiem na swojego ucznia
- Wiem, że wydaje ci się to niemożliwe, ale musisz porozmawiać z ojcem. Musisz powiedzieć mu, jaki naprawdę jesteś, a on musi cię wreszcie poznać.
- Ale ja dobrze wiem, co on mi odpowie. Powie, że aktorstwo to niepoważne fanaberie, że jest głupie, frywolne, demoralizujące i że powinienem natychmiast z tym błaznowaniem skończyć. Powie, że razem z matką bardzo na mnie liczą, że nie mogę im zrobić zawodu i że dla mojego własnego dobra wybije mi to wszystko z głowy.
- Tak. – Keating usiadł ciężko na łóżku. – Jeżeli uważasz, że to rzeczywiście coś więcej niż tylko kaprys, udowodnij to ojcu. Staraj się pokazać mu swoją pasję i zaangażowanie, pokazać, że to właśnie chcesz w życiu robić. To może długo potrwać, i nawet jeśli się nie powiedzie, to przynajmniej będziesz już miał osiemnaście lat i będziesz mógł robić, co sam zdecydujesz”.

Podsumowanie

Lekcje z profesorem Keatingiem dodają Neilowi odwagi i pewności siebie. Teatr jest jego pasją, rola Puka daje mu ogromne szczęście. Talent aktorski sprawia, że czuję się spełniony. Jego miłość do aktorstwa jest tak silna, że zwycięża ze strachem.

Postawa Neila pokazuje, że wszyscy mamy prawo do marzeń, planów i aspiracji. Korzystanie z talentów pomaga rozpoznać własną drogę życia. Popelniając samobójstwo Neil pożegnał się z ukochanym teatrem. Nie podjął ostatecznej walki o swoje marzenie.